

кипна жажда за война къмъ завистливитѣ врагове: и въ сърдцата на боляритѣ, които седѣха въ своитѣ камени гнѣзда и въ сърдцата на гражданитѣ, които всѣки день усѣщаха нови сили и жажда за свобода отъ вжтрѣшни и външни потисници.

На площада Санъ-Джовани, задъ осемжгълната черква, бѣ направена една здрава ограда. Затвориха въ нея лева и, слѣдъ като се нагледаха до насита на него, оставиха го самъ. Вече се мръкваше и очитѣ на животното блѣснаха като голѣми златни топки.

То лежеше обикновено неподвижно, съ високоподигната глава и широкоотворени спокойни очи. Изглеждаше, че то не обръща сѣкашъ никакво внимание наоколо, а погледътъ му, умътъ му се носѣха къмъ далечнитѣ хоризонти, къмъ ширината на морския просторъ и къмъ палящето слънце . . .

Събираше ли се народъ на площада, дойдѣха ли хора или животни, или пъкъ нѣкой нарушѣше покоя на звѣра съ викъ на очудване и любопитство — у него само помръдваха жилитѣ на прѣднитѣ му крака, опваха се мускулитѣ на заднитѣ, като че искаше да скоче, но само за мигъ, а послѣ пакъ се отпускаха; въ гжстата му развѣта грива не се мръдваше ни единъ косъмъ и очитѣ все тъй спокойно гледаха въ далечината. На донесената му храна той по цѣли часове не поглеждаше и само послѣ, кога се стъмнѣше, се хвърлѣше на нея съ силенъ скокъ и съ ревъ, отъ който се стрѣскаха на съндѣцата, конетѣ скжсваха юздитѣ си. Той я унищожаваше съ оглушително рѣмжение; въ тишината на нощта той може би си мислѣше, че играе на воля въ пустинята . . .

Левътъ стана божество на флорентинцитѣ и